

LISTOPAD

VÍRA A SMRT

V pozůstalosti jednoho nedávno zemřelého mladého kněze byly nelezeny poznámky ke kázání a v nich byla zaznamenána otázka pro účastníky bohoslužby: „Co kdybyste, bratři a sestry, zjistili, že máte právě teď zemřít?“

Mnoho zpráv k nám denně přichází o úmrtí blízkých i vzdálenějších lidí, o těch, která známe v soukromí či na veřejnosti nebo i o těch, kteří jsou nám úplně neznámí. Člověk se přitom těžko ubrání myšlence na vlastní smrt. Její příchod je naprosto nevyhnutelný a neodvratný. Všechny pokusy vytěsnit vlastní smrt ze svého vědomí a chtít zapomenout na tento fakt jsou marné. Od zygoty

směřuje lidský život neodvratně ke smrti. Žalmista připomíná: „Žije snad někdo, kdo by se nedožil smrti, kdo by se vymkl z dosahu podsvětí?“ (Žalm 88,40) Ještě naléhavěji zaznívají slova žalmu: „Smrtelníky vracíš v prach a říkáš: ‚Děti lidské, navraťte se zpět!‘ “ (Žalm 89,3) O pomíjivosti lidského života vypovídají zvláště další slova tohoto žalmu: „Náš věk čítá sedmdesát roků, osmdesát v dobrém případě, vesměs plných těžkostí a trampot: přeletí a odvanem i my.“ (Žalm 89,10)

Také lidová poezie, kterou objevoval český kněz František Sušil v 19. století a vytvořil z ní bohatou sbírku, obsahuje jednu píseň s osobním pohledem na vlastní smrt:

„Starala se matička,
starala se máti má,
hej nám hej,
kam mě k místu dochová.
Nestarej se matičko,
najdu sobě místečko.
Na slavkovském hřbitově,
tam mám místo hotové.
Přinesou mě na márách,
jak nevěstu v peřinách.

Zvony budou pěkně hrát
a hrobař postýlku stlát.
Místo peřin prachových
dají třísek jedlových.
Místo vrchní peřiny
nasypou na vrch hlíny.
A červení mravenci
budou moji mládenci.
A nebeské hvězdičky
budou moje družičky.

Přátelé se rozejdou
mě tady zahrabou.
Zůstanou jen housličky,
ty slavkovské zvonečky.
Ty mi budou pěkně hrát
a já budu klidně spát.
Kdyby hrály sto hodin,
nikdy už se nevzbudím.
Kdyby hrály dvě stě let,
už nepřijdu na ten svět.

Text písně zachycuje poetickým způsobem drsnou realitu odchodu s tohoto světa, zánik pozemské existence. Obsahuje představu smrtelného spánku, v němž člověk už neslyší ani housličky, ani lidské hlasy. Kdybychom předpokládali, že jde o totální konec člověka způsobený rozpadem jeho pozemské tělesné schránky, pak bychom se nechali omezit materialistickým pojetím lidského života.

Tento názor na člověka je však pomýlený. Lidská bytost totiž není pouze tělesným, hmotným útvarem. Je duchovním subjektem, osobou, reflektující vlastní já, totožně trvajícím skutečností. Duše člověka nezaniká, ale je nesmrtelná. K filosofickým důkazům nesmrtelnosti lidské duše přistupují velmi naléhavá a naprosto zřetelná Boží sdělení o věčném životě. Lidská bytost má sice svůj začátek v pozemském časoprostoru, kromě toho prožívá určitý postupný vzestup i pokles tělesných a psychických životních projevů v pozemské existenci až k momentu biologické smrti organismu, ale její trvání tím není ohraničeno ani zastaveno, ale pokračuje na věčnosti. Člověk je povolán k trvalému přátelství s Bohem ve věčné blaženosti. Proto apoštol Pavel prohlašuje: „Život to je pro mne Kristus a smrt je pro mne zisk! Mám-li žít v tomto těle, získám tím možnost další práce. Nevím tedy, co bych vyvolil, táhne mne to na obě strany: Toužím odejít a být s Kristem, což je jistě mnohem lepší; ale zůstat v tomto těle je zase potřebnější pro vás.“ (Fil 1,21-24)

V tomto pozemském životě nás může naplňovat radostí mnoho věcí: krása vesmíru, bohatství přírody, lidská kultura, umění, rozmanitý svět techniky, mnohé zajímavé činnosti, především však intenzita mezilidských vztahů. Co nás na tomto světě nejvíce přitahuje a bez čeho si svůj život nedokážeme představit a co bychom velmi neradi opouštěli? Jeden věřící by nejvíce litoval toho, že bude vytržen z přátelských vztahů, které považuje za největší životní hodnotu. Podstata věčné blaženosti bude sice spočívat v patření na Boha a v poznání jeho nesmírné krásy a dobroty, ale zároveň bude člověku dopřáno prožívat ještě mnohem krásněji spojení s lidmi, které v pozemském životě miloval. Tyto vzácné vztahy budou v Bohu umocněny a rozvinuty do nepředstavitelné podoby. Budou prozářeny světlem Kristovy lásky.

V nebi už není žádné odloučení. Zde na zemi bývá slast přátelství narušována myšlenkou: Jak dlouho bude ještě trvat naše spojení s těmito tak něžně milovanými přáteli a příbuznými? – Když se však blažení opět setkají v Božím lůně, pak už je nic nerozdělí. Jaká radost čeká křesťanskou rodinu, po dlouhém, bolestném odloučení? Jaká je to rozkoš, když si mohou navzájem říci: Nyní jsme opět spolu spojeni na věky. Nyní se můžeme radovat v Pánu, a tuto slast nám nikdo nevezme; neboť nyní zůstáváme navěky u Hospodina.

Tato víra je nejlepší cestou, která nám pomáhá vyrovnat se s tíživou myšlenkou na smrt, jak je to vyjádřeno i v mešní prefaci I. za zemřelé: „Nevyhnutelnost smrti nás sice sklíčuje, ale utěšuje nás zaslíbení věčného života; vždyť život těch, kdo v tebe věří, nezaniká, ale ve smrti se naplňuje, a když se rozpadne naše pozemské obydlí, dostaneme u tebe domov věčný.“

P.L.

Liturgický kalendář LISTOPAD 2012

1.	čtvrtek	Slavnost VŠECH SVATÝCH – doporučený svátek
2.	pátek	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ
3.	sobota	Sv. Martina de Porres, řeholníka
4.	NEDĚLE	31. neděle v mezidobí
9.	pátek	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
10.	sobota	Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
11.	NEDĚLE	32. neděle v mezidobí
12.	pondělí	Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka
13.	úterý	Památka sv. Anežky České, panny
15.	čtvrtek	Sv. Alberta Velikého, biskupa a učitele církve
16.	pátek	Sv. Markéty Skotské Sv. Gertrudy, panny
17.	sobota	Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice
18.	NEDĚLE	33. neděle v mezidobí
21.	středa	Památka Zsvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
22.	čtvrtek	Památka sv. Cecilie, panny a mučednice

23.	pátek	Sv. Klimenta I., papeže a mučedníka Sv. Kolumbána, opata
24.	sobota	Památka sv. Ondřeje Dung-Laca, kněze, a druhů, mučedníků
25.	NEDELE	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
30.	pátek	Svátek sv. Ondřeje, apoštola

Odpustky pro duše v očistci:

Ve čtvrtek 1. listopadu odpoledne a v pátek 2. listopadu po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Oznámení

Katecheze

Další katecheze na téma „Věčná blaženost“ budou v sobotu 3. a 17. listopadu po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana N.

Schůze farní rady

Další schůze farní rady bude v pátek 9. listopadu.

Přednáška R. Cardala

V sobotu 10. listopadu se po večerních bohoslužbách od 18.15 hod. uskuteční přednáška dr. Romana Cardala Ph.D. na téma: „Problém nesmrtelnosti ve filosofii“.

Mikulášská besídka

Mikulášská besídka bude letos v sobotu 8. prosince od 15.30 hodin ve farním sále kostela sv. Jana N. Zváni jsou rodiče s dětmi a všichni ostatní farníci.

Adventní duchovní obnova

Adventní duchovní obnova se uskuteční v sobotu 15. prosince od 15.00 hod. do večerní mše sv. V programu rekolekce budou dvě promluvy, sv. smíření a slavení eucharistie.

Úmysly Apoštolátu modlitby na listopad

1. Aby biskupové, kněží a všichni služebníci evangelia odvážně svědčili o věrnosti ukřižovanému a vzkříšenému Pánu.
2. Aby církev putující na zemi zářila jako světlo národům.
3. Za apoštolskou horlivost při hlásání evangelia v současné společnosti.

Zápis z Farní rady ze dne 12.10.20012

Přítomní: P. Lohel, Vítek Bobysud, Václav Funda, Stanislav Hojek, Václav Dráb

1. Magistrátní úředník provedl kontrolu uskutečněných prací a přislíbil proplacení grantu do 14 dnů. Po obdržení peněz dojde k výměně plynových spotřebičů u sv. Jana a v sakristii Nejsv. Trojice. Dále bude provedena údržba varhan u sv. Jana.
2. Mikulášská nadílka bude v sobotu 8.12. od 15.00.
3. V listopadu se uskuteční naplánovaná přednáška.
4. V neděli 14.10. dojde po mši sv.k zvednutí poklopu v místě parkování aut abychom zjistili kam vedou případné trubky. Děláme to proto, že dochází v posledních měsících k velkému průsaku vody. Domníváme se, že je to způsobeno prasklým vodovodním řadem. Stanislav Hojek bude urgovat u vodáren tento problém.
5. Farní rada hledá dobrovolníka, který by měl zájem o aktivity spojené s granty. Jedná se o činnost, kterou vykonával Ondřej Vaněček. Potřeba je časová flexibilita a úřednická zdatnost, jak s vyplňováním formulářů, tak osobním stykem s úřady. Vzhledem k velké důležitosti grantů pro opravy našich kostelů je třeba najít takového člověka co nejdříve. Velmi prosíme o spolupráci v tomto směru.

Příští farní rada bude v obvyklém termínu.

Zapsal Vítek Bobysud.

Mše svatá a obřad blahorečení ctihodných Božích služebníků *Bedřicha Bachsteina a jeho 13 druhů mučedníků z Řádu menších bratří.*

V sobotu 13.října 2012 bylo v pražské katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha slavnostně vyhlášeno vepsání čtrnácti františkánských mučedníků do seznamu blahoslavených. Vyražděná pražská františkánská komunita byla složena z mnoha evropských národů (4 Češi, 4 Italové, 3 Němci, po jednom Francouz, Holanďan a Španěl). Jednalo se tedy o slavnost nejen českou, ale významně evropskou.

O příchod menších bratří do Prahy se zasloužila již kolem roku 1230 sv. Anežka Česká. Usídlili se nejprve na Starém Městě pražském a později založili konvent při klášteře klarisek „Na Františku“. Řád menších bratří prošel různými reformními a vývojovými stádii až jej nakonec r. 1517 papež Lev X. rozdělil na 2 samostatné větve: františkány a minority. Z nich se brzy osamostatnila třetí velká větev, kapucíni.

Česká františkánská provincie prožila dobu velkého rozkvětu i bojů s různými reformačními proudy, avšak ve druhé polovině 16. století téměř zanikla. K její obnově došlo počátkem 17.století, kdy po 120 letech absence přišli menší bratři r. 1604 do Prahy a osídlili pobořený a opuštěný konvent Panny Marie Sněžné, kdysi působiště karmelitánů. Komunita byla posílena bratry z různých částí Evropy. Bratřím se usilovnou prací podařilo konvent obnovit zhruba do r. 1610.

V té době probíhaly mocenské boje v rodině vládnoucí habsburské dynastie a jejich následkem byl i tzv. „vpád Pasovských“, zorganizovaný synovcem císaře Leopoldem, začátkem r. 1611. Během dobytí části Prahy „Pasovskými“ se velmi vyhrotila situace na nedobytém území a několik katolických klášterů bylo napadeno a vyrabováno. K největšímu krveprolití došlo 15. února 1611 v komunitě františkánů u Panny Marie Sněžné, kdy bylo brutálně zavražděno všech jejích 14 členů.

Nyní, po více než 400 letech, byla potvrzena mučednická smrt pro víru těchto čtrnácti františkánských bratří a poprvé v dějinách (podle nových pravidel Kongregace pro blahořečení a svatořečení) se slavnost blahořečení konala v Praze.

Slavnost začínala předprogramem, který vedl P. Antonín Klaret OFM, farář u kostela P. Marie Sněžné. Střídal se zpěv lidu a katedrálního sboru, promluva o významu mučedníků a modlitba růžence. Každý z pěti desátek byl uveden v národním jazyce připomenutých mučedníků, odpovědi byly vedené v češtině.

Vlastní beatifikační obřad se konal během mše sv., které v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha předsedal kardinál Angelo Amato SDB, reprezentant Svatého otce a prefekt Kongregace pro blahořečení a svatořečení. Koncelebranty byli Dominik kardinál Duka OP, arcibiskup pražský a primas český, Miloslav kardinál Vlk, emeritní arcibiskup pražský, kardinál Giovanni Coppa, bývalý apoštolský nuncius v ČR, generální ministr Řádu menších bratří José Rodriguez Carballo, čeští, moravští a zahraniční biskupové, diecézní a řeholní kněží.

Za zvuku zvonů vstupoval v 10 hodin do katedrály dlouhý průvod ministrantů (i těch úplně nejmenších) a průvod kněží, řeholníků, především františkánů (mezi nimi i „náš“ P. Bonaventura), zakončený církevními hodnostáři a hlavním celebrantem, který začíná latinskou liturgií. Po Kyrie pak přichází ten dlouho očekávaný slavnostní okamžik, vlastní akt blahořečení. Arcibiskup pražský, generální postulátor Řádu menších bratří a provinční ministr františkánské provincie sv. Václava žádají celebranta o zahájení blahořečení 14 mučedníků, jejichž profil je přednesen. Papežský reprezentant prosbě vyhovuje a předčítá latinský apoštolský list (překládáný do češtiny) jímž papež Benedikt XVI. prohlašuje Bedřicha Bachsteina a jeho 13 druhů za blahoslavené s tím, že jejich svátek se se může každoročně slavit 15. února.

Vysoko u klenby katedrály nad kněžištěm se v té chvíli spouští zahalující plátno obrazu blahoslavených mučedníků, katedrálou zní neutuchající potlesk a oči mnoha účastníků se lesknou slzami vděčnosti. Ve slavnostním průvodu je přinášena dubová truhla s ostatky mučedníků a celebrant relikvie okuřuje. Arcibiskup pražský a zástupci Řádu menších bratří děkují prostřednictvím celebranta papeži za blahořečení 14 umučených františkánů. Liturgie dále pokračuje v obvyklém

pořádku. Z homilie kardinála Amata stojí za to připomenout: „Dnes je tolik třeba pokojného soužití a porozumění. Seberme to jejich semeno dobra a umožněme, ať se stane majestátným stromem, který přináší květy a plody usmířeného a bratrského lidství.“ Přímluvy pak jsou pronášeny opět v 5 rodných jazycích blahořečených.

Odchod dlouhého liturgického průvodu z katedrály byl sledován zástupy turistů, kteří v době bohoslužby neměli do katedrály přístup. Kéž i na ně dopadne světlo radostné zvěsti, pro kterou obětovali svůj život blahoslavení mučedníci.

Prosme, aby jejich krev obrodila a upevnila naši víru a církev, která je obkloповána velkým nepochopením a nenávistnou zlobou!

Zanech kvasu, boj se času posledního...

Umírání a smrt s přihlédnutím k barokní literatuře

Kdo chce dobře žít, musí umět dobře zemřít. Dobré a špatné činy se všechny jednou zhodnotí a zúročí při Posledním soudu. Z živého vědomí nevypočitatelnosti okamžiku smrti a definitivnosti Soudného dne vyplývá dále, že člověk vnímá, jak křehkým a v neposlední řadě velmi snadno zmařitelným darem je lidský život a jak čas plyne a vše na zemi pomíjí. Marnost nad marnost, slova Kazatele („pomíjivost, samá pomíjivost, všechno pomíjí“ Kaz 1,2), která by se dala jako motto vepsat do korouhví barokního věku, na tomto místě netřeba připomínat. Křesťanskou filozofií a recepcí stoicismu ovlivněné uvažování o smrti a přemítání o posledním okamžiku života, soustavná příprava na něj, vedou spolu s uvědoměným *memento mori*, rovněž pro baroko typickým a neustále opakovaným heslem, k dobrému, tj. bohulibému životu již zde na zemi a v nebi k věčné blaženosti.

Praktiky a metody spadající do umění, jak se správně připravit na odchod z vezdejšího světa (*ars moriendi*), vznikaly v Evropě zejména pod dojmem ničivých epidemií, byly vyvíjeny a jsou známy už od pozdního středověku. K tomu pak v 17. století přistupovala řada dalších spisů, které vycházely tiskem a měly tak větší záběr publika – zpovědní zrcadla, zpěvy, knížky s příslušným pojednáním o tématu, o smrti pojednává také literatura v tradici emblematické, spojující pomocí důvtipných alegorií obraz a text, dále tance mrtvých, které měly nejen popisovat, ale také přímo znázorňovat v podobě různých uměleckých zpodobení, že smrt stírá veškeré majetkové a stavovské rozdíly, zde jsou si všichni lidé bez výjimky rovni. Jak to vystihl Abraham a Sancta Clara: „někdo až zítra, někdo dřív,/ zemřít musí, kdo je živ. [...] / Já sbírám sine venia/ ta největší ingenia [...] Človče, nač se suzuješ/ a vymýšlením trápíš?/ Je z písku vše, co buduješ,/ a z mlhy vše, co lapíš.“¹

Konkrétně v katolickém prostředí 17. století patřilo ke kultuře pohřbívání a umírání její těsnější sepětí se společenstvím. Smrt nebyla pouze záležitostí výhradně soukromou, nýbrž zahrnovala i jistou dobově specifickou sociální komponentu. Ta se projevovala například při zakládání pohřebních bratrstev, společenství, která zajišťovala také chudším lidem důstojný pohřeb, mši svatou a přímluvnou modlitbu. Bratrstva se věnovala kromě pohřbívání zemřelých z finančně slabších vrstev, lidí chudobných a cizinců, rovněž duchovnímu doprovázení delikventů odsouzených k trestu smrti a postarala se rovněž o pohřbení jejich ostatků. Prostřednictvím bratrstev bylo dále možné získávat odpustky pro zemřelé. Kromě zádušního kultu a vzpomínkových obřadů byla bratrstva literárně aktivní a jejich publikace se zaměřovaly na spisy, modlitby a modlitební knížky spočívající v přípravě na smrt. Tiskly se rovněž seznamy zemřelých členů bratrstva.

Obraz epochy, proslulé co do přítomnosti a ztvárnění konečné fáze života, kromě příležitostných básní a pohřebních řečí, rozšířených zejména v luteránském prostředí, tvoří celá řada dalších spisů z té doby. Jednak se mohlo jednat o literaturu „užitkovou“, určenou pro zcela konkrétní příležitosti a situace, jako již zmíněné modlitby, pohřební řeči a kázání, také různé cykly kázání věnované patření na poslední věci člověka. V raném novověku byl na rozdíl od dnešní doby advent vnímán mnohem intenzivněji pod dojmem *parusie*: tak, jako Ježíš přichází na svět poprvé jako malé a bezbranné dítě, tak jednou přijde jako mocný král podruhé na konci věků.

Dále se v literatuře objevuje rozjímání o smrti v podobě mystických spisů, traktátů, ale v neposlední řadě i v lyrice, k níž kromě básní pronášených u příležitosti konkrétního pohřbu náleží také verše

tematizující umírání a smrt obecně. Ze spousty děl barokní lyriky lze vyčíst a nepřímo odvodit, že smrt byla v raném novověku vnímána mnohem komplexněji než dnes: neznamena zdaleka jen tělesný skon, mnohem spíše a především se jedná o odumírání světu, o memento, že existuje věčnost a na ní jednak blaženost, jednak ovšem i druhá, věčná smrt, mnohem horší a hrozivější než smrt fyzická a utrpení s ní spojené. Tělesné umírání sice představuje těžkou zkoušku, ale mnohem obtížnější úkol spočívá v dokonalém obrácení od všech falešných model a pokušení, jež člověka odvádějí od Boha jako jediného opravdového zdroje života.

Jak dokládá konkrétně německy psaná lyrika, vystupovala smrt vždy v souvislosti s dalšími přidruženými tématy. Je viděna v kontextu času existence na zemi a času věčnosti. Samotný čas pozemského života je vnímán dvojitým způsobem. Člověk-křesťan nemá podlehnout svodům, které nabízí pomíjivý svět, má naopak svůj pohled soustředit na nepomíjivé dobro. Zároveň je pomíjivost pozemského času vzácným darem, protože poskytuje člověku možnost již zde začít žít svatě a předjímat svým životním postojem nebe. Jak praví citát z *Cherubského poutníka* (1675) od Johanne Schefflera (1624-1677): „Nad tisíc věčností jsou časy významné;/ zde mohou připravit se pro Pána – tam ne.“² Uvědomění si vzácnosti daru života a jeho krátkosti působí současně jako nepřímá výzva ke zpytování svědomí, k obrácení a k vedení ctnostného života. Konání dobra tak má svou motivaci ukotvenou právě v touze po nebeské blaženosti.

Někteří básníci využívají názorného zpodobení tělesného odumírání a sahají k tradičním motivům z tance smrti, aby opět pomocí názorných obrazů poukázali na nepomíjející jsooucnost. Zcela názorně, málem syrově-naturalisticky je líčen fyzický rozklad, ovšem expresivnost výrazů a snaha o bezprostřednost popisu na dnešního čtenáře může tu a tam zapůsobit nechtěně komickým dojmem, jako např. anonymní *Duchovní menuet (smrtí tanec)*: „Umřítí musím,/ tenkrát zkusím,/ jaký ten/ první den/ kvartýr bude,/ když duše od těla,/ tělo do popela,/ síla herbům,/ krása červům/ pokrm bude. [...] Aspoň kdo jdeš tady,/ zajdi ten krok malý/ ke mně sem,/ příklad vem/ marné slávy,/ zpomeň na mé tělo,/ co jest, co prv bylo,/ zanech kvasu,/ boj se času/ posledního; neb mně jako tobě/ a všechněm vespolek/ nedávno/ jest psáno:/ umřít máme,/ dnes mně, zejtra tobě/ bude nocleh v hrobě [...].“³

Uvažování o smrti může nabývat také podoby pointovaných antitezí a paradoxních výpovědí. A konečně básnické ztvárnění tématu umírání a smrti vychází z eschatologické nauky o čtyřech posledních věcech člověka. Daniel Czepko tak popisuje peklo následovně: „Co peklo jest? Já díím, že vlastní vůle tvoje./ Co žehne? Žádost tvá, jež tráví bez úkoje.“⁴ A konečně, ráj, nebe a věčná blaženost, určená pro omilostněné a vyvolené duše, které při Posledním soudu obstály, se v baroku přirovnává často k věčnému a nikdy nekončícímu máji, kdy je příroda rozkvetlá, plná barev a zeleně, rodí se v ní nový život, je příjemně teplo, a k času, který během církevního roku odpovídá období Velikonoc a Letnic. Je proto možné pro představu věčné blaženosti v barokní literatuře použít popis rozkvetlé přírody. A naopak i popis jara bývá podáván jako předzvěst nebe, jak ukazuje citát z Michnovy *Májové písně* (1661): „Májové kvítky/ sbírejte, dítky,/ sbírejte, všickni křesťané:/ jsou kvítky krásné,/ ačkoliv časné,/ až jaro jiné nastane. [...] Májové časy,/ tam stálé kvasy,/ tam rozkoš jest nekonečná:/ Tam všecko květně,/ mládne, neletne,/ tam léta blahoslavená.“⁵ Tímto symbolickým návratem zpět do Čech se končí text tohoto článku i exkurze do německé barokní literatury.

Citáty:

1. Abraham a Sancta Clara: *Tanec smrti*. In: *Růže ran*. Básně německého baroka. Přel. E. A. Saudek. Praha 1969, s. 88-91. Ukázky a antologie barokní lyriky (německé, české i světové):
2. Angelus Silesius: *Cherubský poutník*. Přebásnil Miroslav Matouš. Kostelní Vydří: KNA, 2003, s. 46.
3. Anonym: *Duchovní menuet (smrtí tanec)*. In: *Kéž hoří popel můj (z poezie evropského baroka)*. Uspořádal, doslov a poznámky o autorech napsal Václav Černý. Praha 1967, s. 200-202.
4. Daniel Czepko: *Duchovní epigramy. Pekelný plamen*, přel. E. A. Saudek. In: *Růže ran*, s. 21-23.
5. Adam Michna z Otradovic: *Májová píseň*. In: *Kéž hoří popel můj*, s. 191-193.

Do prázdninových měsíců se vracíme popisem putování skupiny našich mladých (i nejmladších) farníků.

Výlet košířských farníků na Frýdlantský výběžek

V neděli 22. 7. jsme po mši sv. vyrazili směr *Josefův Důl* ve složení Vítek Bobysud, Veronika Zborníková společně s dětmi Liduškou, Klárkou a Vašíkem, dále Jarda a Václav Drábovi a Petr a Anička Křížovští. Cíl naší cesty, chatu Body, jsme našli celkem bez problémů. Po ubytování jsme vyrazili na doporučení do restaurace. Večer jsme prožili ve společnosti stolních her a dobrého pití.

V pondělí jsme vyrazili na rozhlednu Královka. Výhled byl daleký, počasí exkluzive a po občerstvení jsme došli zpět na parkoviště a pokračovali na Frýdlant. Když jsme dojeli k hradu a zámku ve Frýdlantu, zjistili jsme, že je pondělí a hrad se zámek jsou zavřené. S plným žaludkem se nejlépe přemýšlí a tak na náměstí jsme se velmi dobře najedli. Pak jsme vyrazili po kratším bloudění na frýdlantskou rozhlednu. Taky byla zavřená, ale vyřídili jsme se na místním hřišti. Pak už následovala cesta zpět a měli jsme štěstí, protože jsme zastihli otevřený kostel s panem farářem. Provedl nás kostelem a pak nás pan kostelník nechal ještě nasáknout atmosférou a už následovala cesta zpět do chaty. Mužská část zatoužila po tekutém chlebě, ale ouha. Dvě restaurace měly zavřeno, ve třetí neměli pet lahve a servírka nevybíravě mluvila o provozním. Čtvrtá restaurace měla též zavřeno a v páté mi po 5 min. čekání servírka sdělila že petky nevede. Tak jsme dopili zásoby a po hraní deskových her jsme šli spát.

V úterý jsme jeli na Frýdlant a prohlédli si spojený hrad a zámek. Prohlídka trvala 2 hod 15 min a je to nejdelší prohlídka v Česku. Pak jsme dostali hlad a v osvědčené restauraci na náměstí jsme se nadlábli. Pak jsme pokračovali do Hejnice, kam jsme dojeli už po zavírací době. Pak jsme ještě navštívili lázně Libverdu a prohlédli si místní atrakci, restauraci v obrovském sudu. Pak jsme se vydali na cestu zpět do chaty. Na zpáteční cestě jsme ještě zastavili u vodní nádrže Souš.

Večer jsme si udělali ohniček a šli spát.

Ve středu následovala nejdelší túra celého výletu. Nejvyšší hora Jizerek, hora Smrk 1124 m n.m. Cestu jsme započali u chaty Smědava. Zpočátku vedla cesta celkem po rovině. Poslední kilometr stál ale za to. No zvládli jsme to a odměnou nám byl krásný výhled z rozhledny. Kde se vzaly tu se vzaly dvě slečny, jedna s vlkodavem a druhá s německým ovčákem. Po krátkém rozhovoru o tom jak se cestuje se psy a po občerstvení jsme vyrazili zpět. Někteří účastníci toho měli na konci cesty docela dost. Cesta zpět už probíhala velmi rychle. Večer následovala večere a hraní her.

Ve čtvrtek jsme vyrazili do Hejnice. Jedná se o poutní místo, které bylo po revoluci opravené. Po prohlídce a modlitbě jsme se rozloučili s Vaškem, který odjel na hokejové soustředění, a vyrazili

jsme k chatě Smědava. Šli jsme si prohlédnout opevnění a někteří z nás pokračovali na vrchol Jizery 1122m n.m. Z vrcholu je nádherný výhled i díky kyselým dešťům, které zničily lesy okolo. Ostatní hledali borůvky. Pak jsme si dali občerstvení a vyrazili k chatě Body.

Pátek byl dnem, kdy jsme navštívili zoo v Liberci. Zajímavostí byl nový druh zmrzliny z kuliček. Viděli jsme krmení tučňáků, bílí tygříci byli ještě v porodním boxu. Pak už následovala cesta pod Ještěd. Lanovkou jsme vyjeli k vysílači. Výhled byl moc hezký. Udělali jsme několik fotek a pak jsme se rozdělili. Veronika s Ančou a Vašíkem šli kratší cestu a my ostatní šli delší. No nakonec se ukázalo, že kratší byla vlastně delší. No nakonec jsme se šťastně setkali a už následovala cesta do centra Liberce. Nakoupili jsme zásoby a já koupil malý ohňostroj. Večer jsme si udělali ohníček, pak následoval ohňostroj a večer jsme zakončili sledováním zahájení Olympijských her.

V sobotu jsme vyrazili na Tanvaldský Špičák. Když jsme dorazili na vrchol a prohlédli si okolí z rozhledny, rozdělili jsme se. Holky s výjimkou Veroniky s Vašíkem chtěly jet lanovkou. My ostatní jsme sešli dolů a jeli do Tanvaldu. Chtěli jsme se podívat do prodejny skla. Bohužel všechny byly zavřené, ale nakonec nám jeden soukromník otevřel a tak jsme mohli nakoupit vánoční ozdoby a další výrobky ze skla. Pak už jsme pospíchali vyzvednou holky a pokračovali do muzea hraček. Firma Detoa z Jiřetína pod Bukovou vyrábí dřevěné hračky již více než sto let. Prohlédli jsme si výrobu, zájemci si mohli pohrát s hračkami a na konci prohlídky jsme trochu vyplenili podnikovou prodejnu.

Pokračovali jsme zpátky do Josefova Dolu a šli na mši sv. Večer udělala Veronika výbornou polívku.

V neděli ráno si několik z nás udělalo výlet k vodopádům a cestou zpátky jsme ochutnali ovocné knedlíky v hospůdce co nám doporučil správce chaty. Pak jsme uvedli chatu do původního stavu a vyrazili na poslední prohlídku. Cesta k přehradě Josefův Důl byla asi kilometr od parkoviště. Prošli jsme se po hrázi, hodili několik piškotů rybám a už následovala cesta do Prahy. Cestou nám přšelo.

Sláva nazdar výletu, už jsme doma.

Vítek Bobysud

OKÉNKO VÍRY

MILOST A OSPRAVEDLNĚNÍ

422. Co je to ospravedlnění?

Ospravedlnění je nejvznešenější dílo Boží lásky. Je to milosrdný a nezasloužený dar Boha, který odpouští naše hříchy, činí nás spravedlivými a posvěcuje celou naši bytost. Je dílem milosti Ducha Svatého, bylo nám zaslouženo Kristovým utrpením a je nám uděleno křtem. Ospravedlnění navozuje svobodnou odpověď člověka, projevující se vírou v Krista a spoluprací s milostí Ducha Svatého.

423. Co je to milost, která ospravedlňuje?

Milost je nezasloužený dar, jímž nás Bůh pozvedá k účasti na svém trinitárním životě a uschopňuje nás jednat z lásky k němu. Nazývá se milostí *habituální* (trvalý stav), *posvěčující* nebo *zbožtující*, protože nás posvěcuje a zbožtňuje. Je *nadpřirozená*, protože zcela závisí na nezasloužené iniciativě Boha a přesahuje schopnosti rozumu a síly člověka. Vymyká se tedy naší zkušenosti.

424. Jaké jsou další druhy milosti?

Vedle habituální milosti rozlišujeme: aktuální neboli pomáhající milost (příležitostné dary); svátostné milosti (dary vlastní jednotlivým svátostem); zvláštní milosti neboli charismata (jejichž účelem je společné dobro církve), mezi nimi milosti stavu, které provázejí církevní služby a životní povinnosti.

425. Jaký je vztah mezi milostí a svobodou člověka?

Milost předchází, připravuje a vyvolává svobodnou odpověď člověka. Odpovídá na hluboké touhy lidské svobody, zve ji ke spolupráci a vede ji k dokonalosti.

426. Co je to zásluha?

Zásluha dává právo na odměnu za dobrý skutek. Člověk si sám od sebe nemůže vzhledem k Bohu nic zasloužit, neboť všechno dostal od něho. Nicméně Bůh mu dává možnost získávat zásluhy díky spojení s Kristovou láskou, pramenem našich zásluh před Bohem. Zásluhy dobrých skutků musí být tedy přičítány v první řadě Boží milosti a teprve potom svobodné vůli člověka.

427. Jaká dobra si můžeme zasloužit?

Pod vlivem Ducha Svatého si můžeme pro sebe i pro druhé zasloužit milosti potřebné pro posvěcení a pro dosažení věčného života, a také vhodná časná dobra, odpovídající Božímu plánu. Nikdo si nemůže zasloužit *první milost*, tu, která je na počátku našeho obrácení a ospravedlnění.

428. Jsou všichni povoláni ke křesťanské svatosti?

Všichni věřící jsou povoláni ke křesťanské svatosti. Ta je plností křesťanského života a dokonalé lásky a uskutečňuje se v důvěrném spojení s Kristem, a v něm s Nejsvětější Trojicí. Cesta křesťana ke svatosti prochází křížem a bude dovršena v konečném vzkříšení spravedlivých, kdy Bůh bude všechno ve všem.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
úterý	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce (kromě měsíce července a srpna)
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.
Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, ThD., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné